

»Nič se ne boj!« reko mati, ko sva bila sama. »Nalašč te je strašil. Le doli pridi, pa spat se spravi. Okna bom zagrnila, pa luč ti bo gorela, da te ne bo strah.«

»Pa če mati res pridejo?« vprašam bojzljivo.

»Kaj šel! Mati so v nebesih in ne mika jih doli k nam. Sicer bova pa z očetom tudi tukaj. Le nič se ne boj, pa mirno zaspil! Jutri bova šla pa skupaj v cerkev.« Tako so me tolažili mati. Jaz sem se pa med tem slekel in legel sem v posteljo. Pogrnili in prekrižali so me mati. Misli o duhovih mi niso hotele iz glave. Zaspal sem šele, ko sta šla počivat tudi oče in mati.

* * *

Ne vem, zakaj sem se prebudil ravno tisto noč. Saj sem navadno spal nepretrgano do jutra. V sobi ni bilo ravno temno, saj je skozi odgrnjena okna prihajala noter mesečina. Zaspal bi bil gotovo zopet, ko bi se ne bil spomnil na večerni pogovor. Plašno potegnem odejo čez glavo. A radovednost mi ni dala miru. Moral sem pogledati izpod nje.

Pa, o joj!

Poleg vrat zapazim visoko postavo, ogrnjeno v belo rjuho.

Čudno, da mi pri tem pogledu ni zastalo srce. Še nikoli se nisem tako ustrašil! Hitro pod odejo nazaj! Kaj, ko bi bili to stara mati! Strah, da bi utegnili priti do mene, mi ni dal pokoja. Da bi poklical očeta in mater, pa nisem imel poguma. Cele ure sem prebil v strahu. Šele proti jutru sem zaspal ves onemogel. — Okolo šeste ure me pokličejo mati. Takoj se spomnim strahu. Luč je bila prižgana, in zato sem dobil zopet pogum. Mislim si: »Če ni vzel strah očeta in mater, mene tudi ne bo.« Sklonem se torej v postelji in pogledam po sobi.

Huj, strah je še vedno tu!

Že se hočem zopet skriti, kar zapazim, da viši poleg vrat belo posteljno pregrinjalo, da je torej to tisti strah, ki mi ponoči ni dal pokoja. Težak kamen se mi odvali od srca. Veselo skočim iz postelje ter se odpravim v cerkev.

Ko sva pri zajutru s hlapcem sedela skupaj, me vpraša: »No, Jernej! Ali si dobro spal? Ali je bilo kaj strahov?«

»Strah si ti, ki si me sinoči strašil«, mu odgovorim. »Drugih strahov ni!«

Gozdek je zazelenel . . .

*Gozdek je zazelenel,
sveti Uzem k nam prišel
in nam pirhov je prinesel
in po zemlji cvetk natresel.*

*Sveti Uzem, naš mejaš,
konjca Juriju sedlaš;
sveti Jurij, dober dan,
jezdi tamkaj sred poljan!*

Fran Žgur.